hop biir iiki hop one two
Evrim Kavcar

Küratör Curator
Yeşim Anadol Zengin

Sergileme Tasarımı Exhibit Design
Savaş Ekinci

Grafik Tasarımı Graphic Design
Semra Güler

Çeviri Translation
Marina Papazyan

Editör Editor
Eylem Can

Prop Tasarım ve Üretim Prop Design and Production
Atakan Aydın

3D Modelleme 3D Modelling
Devrim F. Kavcar

Baskı Print
Sena Ofset

Kevser Güler, Elif Öner, Banu Kovulmaz, Nevin Aktaş, Orta Atölye, Neslinur Akgün, İris Ergül ve Leyla, Pınar Dinçer, Sibel Gökçen, Süreyya Çakır, Şive Neşe Baydar, Ömer Ali Kazma, Fevzi Köz (Artemis Sanat Atölyesi), Mustafa Turgut (inplato fine art studio), Depo ekibi, Didem Gençtürk, Selahattin Çolak, Apaçık Radyo, SAHA Studio ekibi, Tayga Bozkurt, Didem Özbek, Dağhan Ayhan Türker, İnci Gavcar, İpek Torun, Irmak Pabuşçu, Fatma Karaman,

Volkan Mengi, Emre Baloğlu'na,
MSGSÜ İletişim Fakültesi'ndeki çalışma arkadaşlarım ve öğrencilerime,
My colleagues and students at Mimar Sinan Fine Arts University Faculty of Communication, Canım ailem My dear family
Devrim F. Kavcar, Dilek ve Necdet Kavcar'a,

Teşekkür ederiz. Thank you.

Doktor Ülkü Çakır'a sevgi, saygı ve özlemle...
In loving memory of Dr. Ülkü Çakır...

DEPO
www.depoistanbul.net

HOP BİR İİKİ

Evrim Kavcar

29 Nisan April
27 Haziran June
2026

bir one

AYVA TÜYLERİ

Ayva tüyleriyle yıllardır süren bir husumetim var. Şikâyetçiyim. Onlardan kurtulmaya çalıştım ama başıma bela açıp bir de üstüne üstlük arkadaşlarının da desteğiyle güçlenerek geri geldiler ve daha da sağlam şekilde yerleştiler eski konutlarına. Doktor zoruyla ateşkes imzaladık. Napalım? El mecbur!

Utandım onlardan sakal gibi duruyorlar diye. Adlarını aldıkları meyvenin renginde de değiller... Belki öyle olsa içim biraz rahatlardı. Neyse bu aralar "sev kendini" projesi üzerinde çalışıyorum ve sadık bir elemanım. O yüzden bu noktada kesicem sesimi.

Evrim soruyor
"Karaciğer ayva tüyüne nasıl dönüşür?"
'Vay be!' diyorum
Birincisi anlattığım gibi adı lâzım değillerle karanlık bir geçmişim var. İkincisi bilmiyorum. Hiç düşünmemiştim. Paniik!

Sevgili arkadaşım Yeşim'den serginin merkezine konumlandırdığım "İstemli Bir Hareket" isimli videomun çağrıştırdığı duygu ve düşünceleri yazmasını istedim. Aslen müzeci olan arkadaşım, yıllardır edebiyatın içinde kalemiyle yol alıyor. 2010'a, bir karasinekle karşılaşmama uzanan videonun metnini 2023'te SAHA Studio sürecinde ortaya çıkarmıştım. Şimdiki sergim ise daha da geriye zıplıyor. Annesinin "temizliğe gittiği" kampta "hop biir iiki! hop biir iiki!" diye bağıra bağıra zıplayan Süper Necmi'ye uzanıyor sergiyi tetikleyen hafıza. Ayva tüylerimin yeni belirdiği lise belki de ortaokul yıllarıma...

Sergi havalanma ve sıkışma arasında salınıyor.

PEACH FUZZ

For years now, I've harboured animosity towards my peach fuzz. Can't deal with them. I tried to get rid of them, but they came back—and to make matters worse, they did so with the help of their friends—settling into their old dwellings even stronger this time. We signed a ceasefire at the behest of the doctor. What was I to do? There was no other way.

I was ashamed of them because they made me look like I had a beard. And they're not the colour of the fruit they're named after either. I may have felt better if that had been the case. Anyway, currently I'm working on a project to "love myself," and I'm in its employee loyalty program. So, I'd better zip it at this point.

Evrim asks
"How does the liver turn into peach fuzz?"
'Damn!' I say
First of all, as I already told you, I have a dark past with those-who-shall-not-be-named. Secondly, I don't know. Hadn't thought about it. Panicking!

I asked my dear friend Yeşim to write about what my video, "A Voluntary Movement," which this exhibition centres around, made her think and feel. Yeşim is a museologist. She has been making her way in the world of literature for seven years. I had worked on the script for my video, which refers all the way back to an encounter I had with a housefly in 2010, at SAHA Studio in 2023. This exhibition makes an even bigger leap back in time. The memories that trigger the exhibition go all the way back to the Incredible Necmi, screaming "hop one two! hop one two!" as he kept bouncing on springs at the campsite where his mother worked as a cleaner. Back to my

iki two

Her şeyin havalanabildiğini kesin olarak biliyor videodaki anlatıcı. İnanç değil bu. İnsan, hayvan, bitki, nesne ve bilinmezleri kendi mantığı içinde ilişkilendiriyor; zemin ayağının altından çekildikçe, dengesini öyle koruyor. "Havaya uçurulmayalım lütfen. Sevinçten havaya uçabilelim," aklımdan geçen. İhmaller zinciriyle ya da kasıtlı, organize... "Aaa ne güzel, her yerden, bütün aralardan sıyrılıyor, deliklerden geçiyorum" hissine kapılacakken anlatıcı, rögar kapakları ve kurşun delikleri geliyor aklına... Orada bir duraksama oluyor ve tam o anda havada bir ters takla...

Metal kül tablası
Masada özgürce tıngırdıyor
Videonun en çok burasını seviyorum
Hop! Kendine gel! Dur! Sakin ol! Düşün! Tart! Mani, depresyon, anksiyete her biri kollarından oraya buraya çekiştirirken kendini koru ve dengede kal! Düşme bu tuzaklara! Gerekirse destek al. Utanma, çekinme, üşenme ve lütfen harekete geç!

Ayaklarını çok iyi basan mı yoksa yere az temas eden mi daha rahat havalanır?
Bu ses kendi iç sesime karışıyor. Özellikle de metro yolculuklarında, yerin altından geçerken, ne ya da kim nasıl havalanır gözüyle etrafı dikkatlice inceliyorum. Kafasını telefondan kaldıramayanlar ümitsiz vaka. Kimisi çorabının pembesiyle havalanıyor. Sıkıca düğümlenmiş bir torba, unutmuş havalanabildiğini. Şişli Etfal yıkılmış; Seyrantepe'ye yollamışlar bizi. Çapa tadilatta. "Erenköy askeriye gibi" diyor F.D. "Ne zaman terhis olacağız? Kafamın içi curcuna." Delirirse, çok bağırırsa, ya onu bağlarlarsa? Not ediyorum vapurda sallanan zinciri.

Ağırlıkların, muhtelif yüklerin farkında anlatıcı. Bir karaciğerin havalanmak için fazla ağır olduğunun da farkında. Ama çözümleri var. "Bir göz uçsa, bir kulak, o da ağır. Çekiç, örs, üzengi. Hangisi hafif? high school or maybe even middle school years, when my peach fuzz was first coming in.

The exhibition oscillates between the states of being in flight and stuck.

The narrator of the video knows for certain that anything can lift itself off the ground. This is not a belief. She connects people, animals, plants, objects, and the unknown to one another in her own way. I'm thinking, "Please don't let us be blown away. Let us be over the moon instead." Whether owing to a chain of negligence, or intentionally, in an organised way. Just as the narrator's about to be like, "How wonderful, I can slide through each opening, make it through every gap," she's reminded of the existence of manhole covers and bullet holes. In that moment, she stops, and does a backflip midair.

Metal ashtray
Clinking freely on the table
This is the part of the video I like the most
Hey! Snap out of it! Stop! Calm down! Think! Weigh things up! Protect yourself and be balanced while mania, depression, and anxiety tug at you from all sides! Do not fall into these traps! Seek support if you need it. Don't be ashamed, hesitate, or procrastinate, and please take action!

Does someone who's very grounded or whose feet hardly touch the ground lift off easier? This voice blends into my inner voice. I'm especially on the look out for what or who would be likelier to fly, and how they would do so, when I'm taking the metro, making my way underground. Those who can't take their eyes off their phones are the least likely. Some manage to take off thanks to their pink socks. A tightly tied bag has forgotten that it too can fly. Şişli Etfal has been demolished, we have been redirected to Seyrantepe. Çapa's under renovation. F.D. says, "Erenköy's like a

beş five

hafifleme isteği ve temas arayışı ile yan yana duruyor. Bir taşı patates sanıp cebime atıyorum. Ağır geliyor. "Bununla uçulmaz" deyip bırakıyorum aldığım yere. 2010–2026 yılları arasında sanatsal araştırma sürecine ait arşivsel ve öznel malzemeler ve bu çalışma için üretilmiş stop-motion animasyonlar, anlatıcının arada duraksayan sesi eşliğinde gelgitli şekillerde birleşiyor. Doğal haliyle kullandığım toprağı bu sefer pişirmekle ilgileniyorum. Pişince küçülüyor, hafifliyor. İçinde hava kabarcıkları kalırsa patlıyor. İçindeki hava, kontrollü bir şekilde çıkmalı. Parçalar pişerken, gaz açığa çıkıyor. Havalandırıyoruz Orta Atölye'yi.[1] Seramikte izler kalıcı; stop-motion'da jestler geçici ve sürekli dönüşüyor. Malzemenin içinden, dokunarak, yapa ede yol almak, ayağımı yere daha sağlam bastırıyor. Canlılığını nasıl korurum çamurun derken o beni canlandırıyor. Bazen çatlayarak bunu yapıyor. Çatlak! Heykelde, sergi alanının zemininde, rüyada, zihinde...

"Çatlak," "keçileri kaçırmış," "bir tahtası eksik," "değişik..." "Deli o deli..." Sergi, bir yandan araştırmaya dayalı bir birikimi taşırken, diğer yandan karşılaşmalara, katkılara ve dönüşüme açık. Kaç yolu var deli demenin? Serginin başlangıcıyla birlikte açılan bu dünya, sabitlenmez; ziyaretçilerle, davet edilenlerle, yeni eklemlenmelerle, Gaye Kalavlı'nın tabiri ile "çala çala havasını bulur." Çalışmaların boşluklu, hafif aralıklı, yoklukları çağıran yanlarından içeri Kevser Güler'le Evrim'in sohbeti sızar.

"hop biir iiki" hatların karışmasına, varlıkların birbirine değmesine ve dönüşmesine izin veren bir alan açmayı dener... İrrasyonel olanla temas eden, çağrışımlarla ilerleyen bu yapı, ziyaretçileri koşullarla hayal gücü arasındaki mesafeyi yeniden yoklamaya davet eder.

[1] Orta Atölye Kadıköy'de seramik odağında farklı disiplinlerin bir araya geldiği ortak bir üretim alanıdır.

üç three

Bir kirpik?" diye akıl yürüte yürüte en incesinden bir tüye varıyor: Ayva Tüyü! Her şey ayva tüyleri halinde havalanıyor. Ya da toz. Parça parça, paramparça.

Videoda (2023, SAHA Studio) yer alan her şeyi Yeşim pür dikkat defalarca izleyip duygudurum bozuklukları dahil birçok açıdan irdelemiş. On iki dakikalık "İstemli Bir Hareket"in içinden onda karşılık bulan noktalar arasında en çok ayva tüylerine gülüyoruz. Sanatsal araştırma sürecimde ayva tüyleri beni ısı dengelemeye, divan edebiyatındaki sevgilinin yüzüne, türlü canlıların en ince tüylerine taşımıştı. Güvenilmezdi anlatıcı: Ayva tüyüne mi dönüşürdü şeyler yoksa toza mı?

Tüy de toz da rahatsızlık vericiydi. Tozun göze verdiği rahatsızlıktan bahsediyor Yeşim. 2018'de İstanbul-Berlin Misafir Sanatçı Programı'nda aylarca parklarda toprak sıkıştırıyorum, yuvarlıyorum, dağıtıyorum, eliyorum. Sabahları göz pınarlarımdan toprak tanecikleri akıyor. Bir yas süreci. Kişisel, toplumsal, coğrafi. Yere yaydığım toprak, yük trenleri geçtikçe minik minik hopluyor. Üflüyorum. Dağılıyor. Toprağın bir yüzü ölüm, bir yüzü yaşam. Arada koca bir dönüşüm. Kelimelerin çağrışımları ile bir anda işin renginin değişme ihtimali ilgimi çekiyor.

Sevgili Günlük,
Rüyamda uçmayalı yıllar geçti. Öncesinde ne zaman uçsam son derece doğal, hiç çırpınmadan, zorlanmadan, hoop diye, yere paralel havalanıp istediğim yere gidebiliyordum. Ellerimi önüme doğru uzatıyordum Süpermen gibi, ama hep yere paraleldim. Uçmak o kadar kolay ve doğaldı ki uçmayanlara şaşırıyordum. Evrim'in tabiriyle "İstemli," bilinçli bir hareketti. Ama bazen durum kontrolden çıkıyordu. Kendimi bir tabuta girmiş buluyordum. Sırtüstü dönüp tahtayla burun buruna gelince de rahat nefes alamamaya başlıyor; paniği, sıkışıklık hissini,

dört four

çaresizliği, kâbusu iliklerimde hissediyordum. Sıkışıyordu göğsüm, ruhum, tüm benliğim. Bazen de yine aynı şekilde ağır, ölünden çıkılamaz bir kum tabakasının derinliklerine gömülmüş halde uyanıyordum dar nefes, karabasana evrilmiş rüyamdan. O sıkışmışlık, nefes alamama, çaresizliğin verdiği ruh daralmasını anlatamam. Sana da oldu mu hiç? Rüyada ya da uyanıkken? Nefes alamadığın? Koskoca bir öküzün gelip tam göğsünün ortasına oturup kallavi kalçasıyla bir güzel yerleştiği?

Sergi boyunca muhtelif yüklerimizin bilincinde havalanmak ve havalandırmak fiilleri iç içe geçiyor. Havalanmak, yerden kesilme ve sıyrılma ihtimaliyken; havalandırmak, uzun süre kapalı kalanı açık havaya çıkarmak, nefes aldırmaktır. Pencereyi açıp içeride biriken ağırlaşmış havayla birlikte karasineğin de uçup gitmesini beklemek... Her ne kadar rahatsız edici sesi ve konabildiği yerlerin çeşitliliği düşünüldüğünde bir "istenmeyen," özdeşleşmesi zor bir varlıksa da ayaklarıyla tat alabilme, gözlerini temizleyebilme ve dikkat çekici seviyede manevra becerisine sahiptir. Aşırı hızlıdır. Her türlü yüzeye, uygun koşullarda tutunur. Onu ezmek, kovalamak ya da öldürmeden dışarı salmak arasındaki tercihler, temasın sınırlarını yoklayan bir eşik inşa eder. Duraksayan bir kene, tereddüt eden bir laboratuvar faresi, kertenkele gibi hayvanların temsilleri ve türlü nesneler de serginin uğrak noktalarıdır. Anlatıcı bunları ilişkilendirirken, arka planda arzular, hayal gücü ile baskı ve şiddet tanıklığında şekillenen bir dünya hissedilir. Düşenlere, kırılanlara ve sıkışanlara bakarken, hafifliğe ve havalanmaya dair ısrarcı bir düşünce belirir.

Ters takla atarken kafası ağır gelen bir figürün bronz heykeli ve el dikişi fireli pelerinler dahil, farklı malzemeleri dönüştüren yapıtlarda ağırlık bilgisi,

Dear Diary,
It's been many years since I last flew in a dream. Before, I could go wherever I pleased by lifting off horizontally, and flying as if it were natural, without any struggle or difficulty. I would extend my hands forward like Superman, but remained parallel to the ground the whole time. Flying was so easy and natural that I was surprised by those who didn't. To quote Evrim, it was a "voluntary," conscious movement. Though it sometimes got out of hand. I would sometimes find myself in a coffin. Have difficulty breathing lying on my back, feeling the panic, constriction, desperation, and the nightmare in my bones. My chest tightened, along with my soul and self. Sometimes, I would wake up from a dream to a nightmare, having been buried in a heavy layer of sand that I couldn't get myself out of. I can't describe that feeling of being stuck, unable to breathe, desperate. Did that ever happen to you? In your sleep or when you were awake? Did you ever feel like you couldn't breathe? As if a huge elephant were sitting on you, comfortably, its big butt settled on your chest?

The acts of flying and airing are rendered interchangeable throughout the exhibition, as they hold space for our various burdens. While flying implies the possibility of lifting oneself off the ground and rising above it, airing denotes the taking of something that has been kept inside, out, into the open air, so that it can breathe. Opening the window and waiting for the housefly to evacuate along with the stagnant air. Even though it's "unwanted" and difficult to relate to due to the irritating sounds it makes, and the variety of surfaces it can perch on, it's also capable of tasting with its legs, cleaning its eyes, and is remarkably agile. It's incredibly fast. It can hold onto any surface under the right circumstances. The choices are between crushing it, or chasing and releasing it

altı six

Ah Musca Domestica ah!
Ben
Artık bi ayağa kalksam mı?
Uçabilir miyim?
Ters takla atabilir miyim?
Akşama ne pişirsem?
Diye düşünürken
Sen
Hop! Birki! Hop! Birki! diye
Gözüme soka soka atıyorsun ters taklaları!
Alacağın olsun e mi!

Yeşim Anadol Zengin ve Evrim Kavcar

vitality of the clay. Crack! On the sculpture, the floor of the exhibition space, in a dream, on one's mind.

"Cracked," "has lost her marbles," "has a few screws loose," "quirky." "She's insane." While it draws from a body of research, the exhibition is also open to encounters, contributions, and changes. How many euphemisms are there for madness? The world that's opened up on the first day of the exhibition isn't fixed, as Gaye Kalavlı says "it finds its tune" with help from visitors, guests, and new connections. Kevser Güler and Evrim's conversation seeps into the space through the gaps, passages, and the negative space between the works.

"hop one two" attempts to create a space where lines can blur, and creatures can make contact with and transform into one another. Engaging the irrational and guided by associations, this structure invites its visitors to feel out the distance between imagination and circumstance.

Oh Musca Domestica, oh!
Should I
Get up this once?
Could I fly?
Do a backflip?
As I thought
What do I make for dinner?
You
Are rubbing in your backflips repeating
Hop! One-two! Hop! One-two!
You owe me one!

Yeşim Anadol Zengin and Evrim Kavcar

[2] Orta Atölye is a shared production space in Kadıköy where different disciplines come together with a focus on ceramics.